

LA CLAU I EL PANY

Soc davant del portal de casa. Ha estat un dia llarg i dur, però la proximitat reconfortant del meu domicili m'omple d'una ínfima sensació d'alleugeriment. Alço la mirada un instant, abans de disposar-me a entrar. Al capdamunt de la porta d'accés a l'edifici, un gravat de lletres rivetejades n'anuncia pomposament la direcció exacta: Carrer Anglada, número 13. Em palpo les butxaques de l'abric, mirant de trobar les claus de casa, però sense èxit. Tot seguit, provo sort amb els pantalons. Aquest cop se sent un dring distintiu i els tous dels meus dits impacten contra la superfície freda i metàl·lica de les claus.

Introdueixo la clau al pany d'esma. Tot i que soc incapaç de girar-la per tal d'obrir la porta, trigo uns segons en reaccionar, ja que la pròpia inèrcia del costum m'atrapa per sorpresa. Intento girar en sentit contrari. Res. No hi ha manera. A la desesperada, premo el botó de l'interfon corresponent, amb esperances que el meu company de pis sigui a casa. Llavors recordo que se n'ha anat a París de viatge argumentant dubtosament motius laborals i que no tornarà fins a mitjans de la setmana vinent. Deu haver trobat l'amor ni més ni menys que en la pròpia ciutat de l'amor. Quin clixé.

Finalment, resolc trucar a un pis qualsevol a l'atzar. Aconsegueixo que m'obri la filla petita dels de dalt, que amb un fil de veu m'explica que està sola a casa i seguidament em penja. Ja amb la paciència pràcticament exhaurida, opto per pujar a peu les escales en comptes d'esperar l'ascensor, frisós per respirar d'una vegada per totes la tranquil·litat de casa. Encara no he arribat al primer replà que m'adono del meu error garrafal. Sembla mentida que el simple fet de pujar unes escales, quan tot el que desitges és estar estirat, requereixi tal fermesa, determinació i fortalesa mental. Arribo a la tercera planta i, com si tot plegat estigués predeterminat a transcórrer d'aquesta manera, la clau que hauria d'obrir la porta del meu apartament un cop més no encaixa al pany. La situació comença a irritar-me. De res servirà impacientar-se, però la meua sensació d'impotència només fa que augmentar. De totes maneres, el cansament de tota una jornada de treball m'impedeix enfurismar-me excessivament.

Em dirigeixo a la porta contigua a la meva. El llum de l'escala fa pampallugues; "cal arreglar-lo", em faig una nota mental. Encara que hi ha timbre, pico sobre la fusta. Dos cops secs, que ressonen estrepitosament a través de l'aire inert. Temo haver estat massa agressiu. Tanmateix sento les passes que s'apropen a l'altra banda de la porta. M'obre la veïna, una dona de mitjana edat, però que aparenta una vellesa prematura. M'examina de dalt a baix i a continuació em dedica una mirada compassiva i em llença un: "Com va?" Després d'un breu i concís relat explicatiu per part meva, la veïna em confirma les meves sospites. No tenen, o no creuen recordar que tenen, cap còpia de les meves claus.

Repeteixo la maniobra porta a porta, visitant cada veí un per un, però endebades. Pregunto a la Conxa, la del sisè; al veí del segon que quan es dutxa dedica un concert a tota la comunitat de veïns; a un home que em rep en roba interior i davant de qui m'he d'excusar sense ni tan sols haver preguntat per les claus; a la veïna de les telenovel·les i dels crits a mitjanit: cap resposta afirmativa. Fins i tot el Jaumet dels Farrés, a qui jo recordo haver donat una clau idèntica a la meva fa cosa de tres setmanes, nega tenir-ne una còpia. Si no és que em falla la memòria, o bé ell no es veu amb cor d'acceptar que l'ha perdut o bé directament la seva ganduleria és massa gran com per fer l'esforç de buscar-la.

Exasperat i abatut, inicio el trajecte de baixada, sense cap rumb ni intenció concrets. De nou, adverteixo el llum que pampallugueja i observo que no és el mateix model que el que jo pensava que hi havia a l'escala. De fet, les parets i les portes també semblen diferents. I ara que hi penso, no recordo tenir cap veïna amb el nom de Conxa, i la fesomia del suposat Jaumet em resulta totalment desconeguda. De sobte, me n'adono. Jo no visc en el 13 del carrer d'Anglada, sinó en el 34 del carrer de la Font. Arranco a córrer i m'afanyo a arribar a la meva veritable casa, disposat a oblidar aquell episodi absurd. Em prometo a mi mateix que no tornarà a passar.

L'endemà, arribo al portal de casa. Ha estat un dia llarg i dur. Introdueixo la clau al pany d'esma. Tot i que soc incapaç de girar-la per tal d'obrir la porta, trigo uns segons en reaccionar.